

Aleš Šteger

***Na kraju
zapisano 10***

Magellanov preliv, Punta Arenas
in Porvenir, Čile
31. 1. 2022

Aleš Šteger

NA KRAJU ZAPISANO 10

Magellanov preliv, Punta Arenas in Porvenir, Čile

31. 1. 2022

Umetniški kolektiv Poetas iz Madrida je ustvaril Univerzalno pesem in zadnje leto pridobival verze z vsega sveta, vsega skupaj preko 22.000 verzov, ki jih je napisalo več kot 10.000 ljudi v najrazličnejših jezikih, kaotično sporočilo človeštva vesolju, čigar del je. Čilski pesniški kolektiv Casagrande je ta projekt lansiral v vesolje, 600 svetlobnih let daleč, v enega najtemnejših predelov Mlečne ceste, v t. i. Vrečo oglja oziroma Coalsack Nebulo, ki se je nekoč imenovala tudi Črni Magellanov oblak. V nasprotju s prebivalci severne poloble, ki so se orientirali po zvezdah, so se staroselske kulture južne poloble, od avstralskih Aboridžinov do plemena Selk'nam z Ognjene zemlje, orientirale po temnih madežih v vesolju. Spraševal sem se, kaj pomeni tema, in kaj svetloba. Zakaj nas neznano privlači? Kaj pomeni potovati v neznano? Od nekdaj sem sanjal o Ognjeni zemlji in končno sem imel možnost v družbi izjemnih pesnikov sodelovati v projektu, ki je mejil na norost. Vse to ne bi bilo možno brez 500-letnice prvega objadranja zemeljske oble portugalskega morjeplovca Ferdinanda Magellana, ki je za svoje sanje plačal z življenjem. In obenem odprl pot kolonizatorjem, ki so usodno zaznamovali bodoče prebivalce obeh Amerik.

Veter.

Veter, ki stopi skozi oblačila, gre vame, me pretipa, prebode, pusti sključenega.

Veter ziblje stene, ziblje posteljo, ziblje zvoke, ziblje tanke lesene zidove, da poka.

Veter ziblje pločevino hiše, jo zvija, dviga in oblikuje v svoje ime.

Veter je vladar.

Veter v meni. Veter v predmetih in travah, v sanjah in prebujanju, veter vsepovsod.

Ko odprem oči, vem le, da je svetlo.

Januar je, poletje, in noč skoraj nikoli ne pride.

Za oknom je zid, na zidu fototapeta andskih vršacev, Torres del Paine, pet ur na sever, kamor želijo vsi turisti.

Tu pa je veter, pampa, sivozeleni griči, odprto nebo. In ponovno veter, veter v meni.

Ko zatisnem oči, vem, da je zagotovo.

Da je meja med znotraj in zunaj nenavadni, zmotni koncept.

Veter in pokljanje tankih lesenih zidov in svetloba in par ur teme in zvezd.

Vse to je v meni.

Vse to in besede, ki so pravkar to izrekle.

Poskušam priklicati spomin na nočno nebo, Južni križ, Mlečno cesto.

Jaz, lupinica, ki plove skozi veter, skozi pokljanje lesa in pločevine.

Skozi veselje.

Lupinica, kanu, deblak, včasih barka, polna uši, stenic in podgan in mornarjev, ki se želijo vrniti s poti bogati in slavni. In živi.

Se usmeriti v svetlobo na nebu in v najbolj temno, nedostopno, v madeže teme v meni.

Tja, kjer ni nič razvidno, kjer bivata strah in radovednost in norost in okrutnost.

Po strahu se orientiramo. V neznanu nas vleče. Strah ustvarja demone, pošasti, nasprotnike.

Veter iz strahov, veter iz strahu.

Veter veje naravnost iz črnih madežev v Južnem križu, madežev brez svetlobe, po katerih so se na južni polobli orientirali staroselci in kasneje mornarji, podobno, kot so se na severni po Severnici in drugih zvezdah.

Odprem oči.

Na zlatih pagodah se blešiči hindujski Brahma, kamere za videonadzor, električni kabli v divjem nihanju, spenjeno morje lučaj proč, barke, vojske, raziskovalne, tankerji se zibljejo kot igračke elementov.

Kje sem? Kje sem?

Kaj je to, fantje, marmelada poleg viskija?, pravi Rosa.

Na mizi umazanija od žura pretele noči.

Stene so iz papirja. Slišal sem jih priti, slišal sem, kako so trepetali od mraza in potem se je prižgala glasba. Bilo je, kot bi imel DJ-a v omari.

Veter potihne, pokanje plesa mnogih nog in rok, ki hitijo z zajtrkovanjem, pakiranjem, malimi dogovori, drobnimi dnevnimi opravili, drobijo prepčenec, drobimo prepečenec.

Drobimo naš čas v male drobtine, v še manjše drobtine, v fini prah vsakdana, ki tako uspešno zamegli vso luč, vsako zvezdo, vsako projekcijo v daljavo.

Vreča oglja, Coalsack Nebula, tako imenujejo območje v Mlečni cesti, zastrto z oblakom plina in drobnega prahu, ki ne dovoljuje svetlobi, da bi se odbila.

Tema ne pomeni, da ni zvezd. Tema pomeni le, da jih mi ne vidimo.

Žur je trajal kratko. Vsi so bili povsem izčrpani.

Roza oponaša gib roke, gesto, s katero je Pep kazal, da mora dogodek, ki se je dogajal v nočnih urah na obrežju, kljub vetru in ledenim temperaturam, še trajati, da imajo težave s tehniko in naj govorci razpravljajo o Mlečni cesti in Vreči ogljika, od nas oddaljeni 600 svetlobnih let, še in še, dokler ne bo vse tehnično brezhibno.

Gib roke, kroženje naprej, kot da bi veslal sredi nočnega vetra.

Še in še, brez omahovanja, govoriti in govoriti.

Temno, neznano v nebo.

Če zaprem oči, če grem v temo v meni, v najtemnejši madež v meni, je vse tam.

Preteklost in sedanje, zvezde, pokljanje lesa tankih zidov, veter, morje, nenavadni prizor najbolj južnega hindujskega

